

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci
žalobce:, se sídlem, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem,
advokátem se sídlem AK Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8,
proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám.
449/3, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2017, č. j.: JMK 108932/2017, Sp. zn.: S-
JMK 94629/2017/OD/Př,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti

rozhodnutí Městského úřadu Mikulov ze dne 25. 5. 2017, č. j. MUMI 17017743, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „silniční zákon“), kterého se měl podle výroku rozhodnutí I. stupně dopustit tím, že „jako provozovatel motorového vozidla, registrační značky (dle centrálního registru vozidel provozovatel vozidla r. z. od 16. 7. 2013) v rozporu s ust. § 10 zákona č. 361/2000 Sb. nezajistil, aby dne 16. 9. 2016 v cca 09:13 hod. v obci Mikulov na ul. Valtická 3 (GPS délka 016°38'36.834 "E) a (GPS šířka 48°48'05.573"N) při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. V daném případě byla s vozidlem registrační značky při řízení překročena nejvyšší dovolená rychlost. Doposud nezjištěný řidič dne 16. 9. 2016 v cca 09:13 hod. v obci Mikulov na ulici Valtická 3 (GPS délka 016°38'36.834 "E) a (GPS šířka 48°48'05.573"N) v úseku označeném svislou dopravní značkou „B 20a Nejvyšší dovolená rychlost „-v daném případě byla nejvyšší dovolená rychlost v kilometrech za hodinu na značce vyjádřena číslem 40 km/h, se neřídil tímto dopravním značením, když jel s mot. vozidlem reg. zn. rychlostí 52 km/h (po odečtu tolerance měřicího zařízení ± 3 km/h), čímž překročil nejvyšší zde dovolenou rychlost o 12 km/h. Porušení pravidel ve shora uvedené době a v předmětném místě bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Výše popsané jednání tak vykazuje znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu“. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

2. Jednotlivé žalobní námitky žalobce jsou následující:
3. I. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů
4. Žalobce namítá, že rozhodnutí I. stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť v několika případech správní orgán pouze konstatoval naplnění jednotlivých znaků dané skutkové podstaty, aniž uvedl, jak dospěl k takovému závěru, resp. uvedl relevantní právně kvalifikační úvahy, jakož ani neprovedl řádné hodnocení důkazů.
5. Např. nezdůvodnil závěr, že porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu, a v tomto směru ani neprovedl žádné dokazování. Závěr o naplnění tohoto znaku skutkové podstaty je tedy nepřezkoumatelný.
6. Dále shledává nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí v tom, že jsou zjevně šablonovitá. Soudu musí být dle názoru žalobce z úřední činnosti známo, že všechna rozhodnutí správního orgánu i žalovaného v podobných případech jsou v podstatě až na skutečnosti typu datum, čas, místo a způsob spáchání přestupku naprosto totožná, a právě z tohoto důvodu je odůvodnění napadených rozhodnutí natolik obecné až vágní, aby bylo použitelné v podstatě na jakýkoliv správní delikt podle § 125f silničního zákona, pokud porušení pravidel spočívá v překročení rychlostního limitu.

7. Dle žalobce nelze mechanické vyplňování šablon v případě meritorních rozhodnutí připustit, neboť v takovém případě nelze vyloučit, ale naopak se jeví jako velmi pravděpodobné, že oprávněná úřední osoba při přípravě rozhodnutí nijak nezvážila konkrétní okolnosti daného případu, ale postupovala ryze formalisticky. Je otázkou, zda rozhodnutí bylo vůbec připraveno fyzickou osobou, získat potřebné údaje ze strojově čitelných dokumentů a vyplnit je následně do šablony dokáže už i kancelářský software. Ryzí vyplnění šablony tedy dle názoru žalobce nasvědčuje tomu, že i postup oprávněné úřední osoby byl čistě formalistický, čemuž nasvědčuje i naprosto totožná úvaha o materiální stránce přestupku jako v desítkách či stovkách dalších případů, a to nejen MěÚ Mikulov, ale též např. Magistrátem města Brna.
8. Správní orgán by se měl při úvahách o materiálním znaku zabývat konkrétními okolnostmi případu, které jsou zjevné, jako např. to, jaký panoval provoz, výhledové podmínky, tedy zda s ohledem na všechny známé skutečnosti někdo byl nebo mohl být ohrožen nebo poškozen údajným protiprávním jednáním. Správním orgán měl rovněž zvážit účel údajně porušeného dopravního značení na daném místě, neboť tento např. za určitých okolností ani nemůže být ohrožen (jako v tomto případě, kdy účelem údajného dopravního značení by nejspíše byla ochrana žáků základní školy, nicméně k překročení rychlosti mělo dojít v době, kdy probíhala výuka, tedy žádný z žáků nemohl být ohrožen, neboť se nepohyboval v blízkosti školy).
9. Současně namítá žalobce, že napadená rozhodnutí jsou v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť neobsahují „*úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů*“. Jelikož se jedná o mechanicky vyplněné šablony, neobsahuje odůvodnění úvahy, kterými se správní orgán řídil, jelikož oprávněná úřední osoba žádné úvahy o věci neměla, ale pouze *vyplnila šablonu* rozhodnutí, resp. pokud nějaké úvahy o věci měla, do odůvodnění rozhodnutí je neuvedla.
10. Žalobce rovněž namítá, že správní orgán nijak prokázal, že by v daném úseku skutečně byla umístěna značka č. B 20a („40“). Správní orgán to zcela nepřipadně dovozuje toliko ze záznamu o měření a z doplnění oznámení přestupku, neboť tyto dokumenty mají stejnou vypovídací hodnotu, jakožto úřední záznam, tedy nulovou. Záznam o měření rychlosti samozřejmě má vypovídací hodnotu, ale toliko co do změřené rychlosti. Záznam o měření je totiž výstupem z měření pomocí silničního rychloměru, který byl k měření rychlosti úředně ověřen. Rychloměr však nebyl úředně ověřen k zjišťování rychlostního limitu (ani místa, kde bylo měření provedeno). Tyto údaje jsou do záznamů zadávány blíže neurčenou fyzickou osobou, kterou je případně nutné vyslechnout jako svědka, a nikoliv spoléhat na správnost údajů, které do této listiny vložila ještě před zahájením řízení, a aniž to kdokoliv potvrdil.

11. II. Měření rychlosti

12. Dle názoru žalobce jsou splněny podmínky pro postup dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. neboť správní orgány dostatečně nezdůvodnily závěr, že použitý rychloměr je tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy podle § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona (dále jen „ATP“).
13. K takovému závěru by podle názoru žalobce bylo nutné provést určité dokazování stran technických parametrů a funkce tohoto rychloměru, neboť tyto skutečnosti nejsou obecně známé. Pro neprovedení dokazování je pak nutné *in dubio pro reo* předpokládat, že se o ATP nejedná.
14. Dále by bylo nutné vyložit, jaké jsou obecné znaky ATP, a z čeho to správní orgán dovozuje. Následovat by měla subsumpce. Nic z toho však správní orgány neučinily, a je proto nutné konstatovat, že jejich závěr o povaze použitého rychloměru, jakožto ATP je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.
15. Neprokázání a nedostatečné odůvodnění závěru, že použitý rychloměr je ATP, namítal žalobce již v odvolání, kdy žalovaný k tomu uvedl, že „ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že se jednalo o automatizovaný technický prostředek“. Takové „vypořádání“ však nelze považovat za přezkoumatelné, neboť žalovaný neuvedl, z jakého konkrétního podkladu a jakým způsobem dovozuje, že použitý rychloměr je ATP, a ani neuvádí, co je to ATP obecně. Rovněž je nutné poukázat na to, že z žádného z podkladů rozhodnutí nelze mít za prokázané, že by se o ATP jednalo, neboť z žádného z podkladů rozhodnutí nevyplývají technické parametry rychloměru a požadavky na jeho obsluhu.
16. Z doplnění oznámení přestupku má sice vyplývat, že se jedná o stacionární režim, a že měření bylo provedeno automatizovaně, avšak ani automatizovaný režim měření či stacionární rychloměr nelze automaticky ztotožnit s ATP, neboť podstatné je, zda se na místě vyskytuje osoba oprávněná zastavit změřené vozidlo (a zcela zásadní pak je to, že závěr o tom, že použitý rychloměr je ATP, ani jeden ze správních orgánů řádně neodůvodnil).
17. Žalobce rovněž namítá, že žalovaný se nijak nevypořádal s jeho důkazními návrhy, a jedná se tak o důkazy opomenuté (Návod k obsluze, výslech strážníka, který prováděl měření, doložení opatření obecné povahy k údajně porušené značce). V případě nevyslechnutí obsluhy rychloměru se rovněž jedná o porušení čl. 6 odst. 3 písm. d) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv.
18. Obsah a význam pojmu „ATP“ je pak podle názoru žalobce nutné vykládat s ohledem na účel skutkové podstaty § 125f silničního zákon, která je až sekundární, primární je zjistit a potrestat skutečného pachatele přestupku, tedy řidiče.
19. Nicméně pokud by byl na místě přítomen strážník obecní policie, ke zjištění pachatele přestupku nedošlo pouze v důsledku jeho nečinnosti (neboť řidiče nezastavil), což nemůže vést k odpovědnosti provozovatele vozidla, neboť nesprávný postup obecní policie nemůže být k tíži soukromé osobě, ale pouze této obecní policii, resp. příslušné obci. Je nepřípustné, aby si policisté či strážníci přijeli

na místo měření, zapnuli automatizovaný režim měření, a následně čekali, až se naměří dostatek řidičů. Jejich úlohou je měření průběžně sledovat, a pokud dojde k přestupku, je jejich povinností zjistit jeho pachatele.

20. Proto je nutné vykládat pojem „ATP“ způsobem, jaký nastínil žalobce, neboť v opačném případě by byla tato skutková podstata zneužívána k vyřešení těch případů překročení rychlosti, kdy nebyla totožnost řidiče zjištěna pouze v důsledku nečinnosti policistů či strážníků (jako zřejmě v tomto případě), čímž by byla obcházena primárnost potrestání řidiče.
21. V tomto případě se na to zjevně jednalo o rychloměr, který vyžaduje určitou míru obsluhy, neboť se patrně jedná o přenosný rychloměr RAMER 10T, čemuž nasvědčuje i to, že měření byl přítomen strážník, který rychloměr obsluhoval, jak lze dovodit mj. ze záznamu z měření. K tomu žalobce navrhoval provedení důkazu Návodem k obsluze použitého rychloměru, čímž vyplýne, že tento rychloměr obsluhu vyžaduje.
22. Z opatrnosti namítá, že pokud by se o ATP jednalo, nepochybně by Městská policie Mikulov byla povinna dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii informace o zřízení tohoto stálého automatického technického systému vhodným způsobem uveřejnit. Ani tuto podmínku měření rychlosti však správní orgány neřešily, a proto jsou jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná, neboť správní orgán je zcela jistě povinen se i bez návrhu zabývat zákonností zcela zásadního důkazu o vině. Pro neprovedené dokazování pak je nutné *in dubio pro reo* presumovat, že měření rychlosti bylo prováděno nezákonně, tedy že zřízení rychloměru nebylo vhodným způsobem uveřejněno.
23. Tuto námitku žalobce namítal již v odvolacím řízení, žalovaný k ní však uvedl pouze to, že není důvodná, což je podle názoru žalobce nepřezkoumatelné.
24. Co je vhodné uveřejnit, pak může napovědět mj. skutečnost, že vyhláška č. 294/2015 Sb. zakotvuje do českého právního řádu dopravní značky č. IP 31a a IP 31b, jejichž účelem je označovat úsek měření rychlosti obecní policií. Lze proto dovodit, že pokud úsek měření rychlosti obecní policií není těmito značkami označen, je měření prováděno v rozporu s § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, neboť nejvhodnějším způsobem uveřejnění informace o zřízení stálého automatického technického systému je jistě označení daného místa dopravními značkami, které byly za tímto účelem stanoveny v českém právním řádu.
25. Proto žalobce zastává názor, že měření bylo nepochybně provedeno nezákonně, neboť úsek prokazatelně nebyl označen příslušnými dopravními značkami, ačkoliv bylo měření údajně prováděno obecní policií. Především však namítá nepřezkoumatelnost, neboť správní orgán se touto podmínkou zákonnosti měření rychlosti obecní policií ani nezabýval.
26. Dále žalobce namítá, že jeho zástupce v právním řádu nenalezl zákonný podklad pro skryté měření rychlosti. Z § 79a silničního zákona sice vyplývá pravomoc

obecní policie měřit rychlost, nicméně nikoliv skrytým způsobem (*a contrario* srov. např. pravomoc PČR ke skrytému sledování osob a věcí podle § 158d trestního řádu). Obecně tedy platí, že pravomoc k obstarávání důkazních pramenů je nutné vykonávat transparentně, s vědomím osoby, o níž je důkazní materiál pořizován. Skryté pořizování důkazů je naopak bez zákonného podkladu jednáním *ultra vires*, a takový důkaz je tak procesně nepoužitelný (§ 51 odst. 1 správního řádu).

27. K dosažení účelu stanoveného zákonodárcem, tedy zvyšování bezpečnosti (viz § 79a silničního zákona), rovněž nejlépe směřuje viditelné měření rychlosti, kterým dojde ke zpomalení daleko více řidičů, než měřením skrytým. Skrytým způsobem měření sice nejspíše dojde k většímu příjmu obce z uložených pokut a uhrazených určených částek, účel předpokládaný zákonodárcem je však „někde jinde“. Žalobce také namítá, že správní orgán se účelem měření rychlosti vůbec nezabýval, ačkoliv se jedná o zákonnou podmínku měření.
28. Žalobce dále navrhoval zrušení ověřovacího listu k použitému rychloměru v přezkumném řízení, neboť byl zřejmě vydán v rozporu s § 14 správního řádu (podle názoru žalobce se o osvědčení podle správního řádu, a tedy se něj toto ustanovení vztahuje).
29. Ověřovací list k použitému rychloměru totiž vydal týž subjekt, který rychloměr vyrobil, a který jej současně i vlastní. Takto je porušována obecná právní zásada *nemo iudex in causa sua* (nikdo nesmí být soudce ve své vlastní věci). Je přitom zřejmé, že výrobce má přímý ekonomický zájem na tom, aby ověření svému rychloměru udělil, i kdyby tento nesplňoval metrologické požadavky, neboť neověřený rychloměr je v podstatě nepoužitelný, a proto neprodejný. Pro výrobce je rovněž nejvýhodnější, pokud si ověření provádí sám, neboť jej to nepochybně vyjde levněji, než kdyby o to žádal jiný subjekt. Takové ověření však nemusí být fakticky vůbec provedeno, může spočívat pouze ve vydání ověřovacího listu a dalších příslušných listin. Je tedy zřejmé, že tato praxe, kdy si výrobce použitého rychloměru ověřuje vlastní rychloměry a tyto následně s monopolem pronajímá či prodává státní či obecní policii, je v rozporu s požadavky správního práva procesního. Řízení by tedy mělo být přerušeno, neboť se jedná o vyřešení předběžné otázky.
30. Žalovaný se dále nijak nevypořádal s odvolací námitkou, že správní orgán neřešil, a ani neprokázal, že by měření rychlosti bylo provedeno v součinnosti s Policií ČR, a že by měření rychlosti splňovalo účel podle § 79a silničního zákona.
31. III. Vady výroku
32. Žalobce namítá, že výrok rozhodnutí I. stupně je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Zejména se jedná o ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona, které obsahuje zákonná kritéria pro výměru pokuty, a nepochybně se tak jedná o ustanovení, podle kterého bylo (resp. mělo být) rozhodováno (toto ustanovení nadto absentuje zcela i v odůvodnění).

33. Další vada spočívá i v tom, že z výroku nelze dovodit, zda mělo údajné porušení pravidel za následek dopravní nehodu či nikoliv, ačkoliv právě absence nehody je znakem dané skutkové podstaty dle § 125f odst. 2 písm. c) silničního zákona.
34. Z výroku rovněž není patrné, zda bylo měření rychlosti provedeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy dle § 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona, neboť z výroku není patrný typ rychloměru, kterým bylo měřeno. Na základě údajů obsažených ve výroku tak nelze dovodit, zda došlo k naplnění všech znaků dané skutkové podstaty. Obecné tvrzení, že se o ATP jednalo, nepostačuje, je nutné trvat na tom, aby byl již ve výroku uveden typ přístroje, který byl užít, aby bylo možno již na základě údajů ve výroku uvážit, zda se o automat jednalo či nikoliv.
35. Ve výroku konečně absentuje i konkrétní ustanovení, které mělo být údajně porušeno nerespektováním rychlostního limitu dopravní značkou, což je patrné § 4 písm. c) silničního zákona. Takový stav výroku nemůže obstát, neboť právě porušení konkrétního dopravního pravidla je základním znakem dané skutkové podstaty (§ 125f odst. 1 silničního zákona).
36. Žalobce rovněž poukazuje na to, že správní orgán se porušením § 4 písm. c) silničního zákona nezabývá ani v odůvodnění, a naopak zde zcela zmatečně uvádí, že porušením značky č. B 20a došlo k porušení § 18 odst. 4 silničního zákona.
37. IV. Protiústavnost
38. Přenesení odpovědnosti za porušení pravidel provozu na zpravidla nevinného provozovatele motorového vozidla je pak zcela nepokrytě tendenční, neboť veřejná moc neumí anebo nechce odsoudit a potrestat skutečného pachatele a vychází ze zásady „lépe, když bude potrestán někdo, byť nevinný, než nikdo“.
39. To je přitom v přímém rozporu s tím, co judikuje Ústavní soud a NSS (srov. např. rozsudek ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2As 46/2005-55: *„Pokud je jisté či vysoce pravděpodobné, že jedna z vícero konkrétních osob se jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku dopustila, avšak není nájisto postaveno, která z nich to byla, nelze za přestupek postihnout nikoho, třebaže pachatel přestupku se mezi uvedenými osobami zjevně nachází“*). Český právní řád je totiž postaven na principu subjektivní odpovědnosti, a tedy není přípustné, aby za protiprávní jednání třetí osoby odpovídala osoba, která se ničeho nedopustila, a která nic nezanedbala.
40. Žalobce tedy namítá, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 silničního zákona, je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy.
41. Ztotožnit se lze zejména s usnesením Senátu, ve kterém tento vyjádřil názor zpochybňující ústavní konformnost předmětné novely zákona o provozu na pozemních komunikacích: *„zákon neodpovídá jednomu z principů trestního práva*

obecně, tj. neodvratnost sankce za spáchaný delikt. Sankce (pokuta) uložená provozovateli vozidla v rozporu s výše uvedeným principem nepostihne pachatele deliktu, nýbrž přenáší odpovědnost na osobu odlišnou od pachatele, jejíž zjištění je pro správní orgán snadnější“.

42. Ust. § 10 odst. 3 silničního zákona rovněž zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Toto ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla není schopen zabránit tomu, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Po provozovateli vozidla je tedy požadováno nesplnitelné jednání, což je v rozporu s obecnými právními zásadami.
43. Provozovatel vozidla totiž nemůže učinit více, než poučit řidiče vozidla o tom, že má dodržovat dopravní předpisy, přinejmenším pokud řídí jeho vozidlo. Nicméně, osoba držící řidičské oprávnění musela absolvovat autoškolu a povinné závěrečné zkoušky, a tedy provozovatel vozidla je oprávněn se legitimně domnívat, že taková osoba zná své povinnosti (mj. povinnost dodržovat nejvyšší povolenou rychlost či neodstavovat vozidlo tam, kde to není povoleno). Fakticky absolutní odpovědnosti provozovatele vozidla za dodržování povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení základních práv provozovatele vozidla.
44. Ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou ze základních zásad soudního trestání a *per analogiam* i trestání správního, presumpci neviny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným.
45. Žalobce má za to, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na ust. § 10 odst. 3 silničního zákona. Žalobce má proto za to, že aplikací ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu bylo zasaženo do jeho práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.
46. Nelze též přehlédnout, že existenci této skutkové podstaty je popíráno ústavní právo odepřít výpověď, pokud by tím vyslýchaná osoba vystavila nebezpečí trestního stíhání sebe nebo osobu blízkou. Nejčastěji přitom dochází k situaci, jako v tomto případě, kdy vozidlo řídí provozovatel osobně, nebo osoba jemu blízká. Provozovatel přitom má omezené množství možností. Buď může po pravdě sdělit, že vozidlo řídil on nebo osoba blízká, na základě tohoto sdělení však hrozí takové osobě zahájení sankčního řízení.
47. Pokud provozovatel vozidla takové sdělení odepře, je následně zahájeno řízení o správním deliktu s ním. Provozovatel vozidla je tedy pokutován v podstatě za to, že se odepřel přiznat (což je v rozporu se zákazem donucování k sebeobviňování), nebo případně, že odepřel podat výpověď, která by ohrozila jemu osobu blízkou.

48. Žalobce pak poukázal na to, že Krajský soud v Ostravě podal návrh na zrušení patřičných ustanovení silničního zákona k Ústavnímu soudu ČR. Navrhoval proto, aby soud toto řízení do vyřízení předmětného návrhu přerušil.

49. V. Diskriminace

50. Dále žalobce uvedl, že správní orgán se dle něho velmi pravděpodobně dopouští nepřipustné diskriminace, neboť správní orgány v ČR přestupky spáchané vozidlem provozovaným v zahraničí nestíhá. Takovým postupem dochází k nezákonné negativní diskriminaci českých provozovatelů motorových vozidel, neboť ti jsou hromadně postihováni za porušení § 10 odst. 3 silničního zákona ve formě přestupku dle § 125f téhož zákona, čímž dochází k nucenému omezení vlastnického práva (uložení pokuty a náhrady nákladů řízení), zatímco zahraničním provozovatelům nehrozí žádný postih. Žalobce považuje za protiústavní, pokud jsou řidiči vozů provozovaných v ČR pokutováni, či je po nich požadována určitá částka, zatímco řidiči jiných vozidel se mohou dopouštět porušování dopravních předpisů beztrestně.

51. K prokázání tohoto tvrzení navrhoval provést dokazování, v rámci kterého bude znaleckým posudkem, nebo objektivně a za přítomnosti nestranné osoby a žalobce prověřeno, v kolika případech správní orgán vůbec vymáhal určenou částku po zahraničním provozovateli, nebo kolikrát proti němu zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla. Žalobce předpokládá, že nikdy, nebo jen v minimum případů, neboť zřejmě již na úrovni obecní policie jsou prohřešky řidičů vozidel provozovaných v zahraničí přehlíženy, resp. nejsou dokumentovány a postupovány správnímu orgánu, případně jsou ignorovány správním orgánem, a to zcela vědomě a tendenčně proto, že stíhání zahraničního provozovatele je pro správní orgán obtížnější, neboť nemá přístup do registru zahraničních provozovatelů, tento je mu zprostředkován zatím toliko prostřednictvím Ministerstva dopravy.

52. Nelze však připustit, aby se správní orgán např. kvůli ulehčení práce rozhodl nestíhat zahraniční provozovatele, neboť právo má platit pro všechny stejně. Neexistuje legitimní důvod pro to, aby provozovatelé zahraniční státní příslušnosti nemuseli nést odpovědnost za jednání řidičů jimi provozovaných vozidel, zatímco tuzemští provozovatelé ano. Podíl vozidel provozovaných v zahraničí na porušování pravidel provozu v ČR přitom není, jak je obecně známo, nijak zanedbatelný (a zvláště poblíž státních hranic). Správní orgán tedy zcela pomíjí skutečnost, že podle § 2 písm. b) silničního zákona je „provozovatel vozidla vlastník nebo jiná osoba, která je jako provozovatel zapsána v registru silničních vozidel podle zvláštního právního předpisu nebo obdobné evidenci jiného státu“. Do této evidence přitom mají správní orgány možnost přístupu zprostředkovaně prostřednictvím Ministerstva dopravy, což je jistě zbytečná administrativní zátěž, nicméně je věcí státu, jak zajistí fungování veřejného aparátu, aby bylo v souladu s požadavky vyjádřenými v právním řádu, mezi které patří zejména zásada rovnosti. Žalobce zastává názor, že pokud správní orgán systematicky určité osoby nestíhá, není ústavně konformní, aby byly ostatní osoby, které se měly dopustit téhož nebo

podobného protiprávního jednání, sankcionovány nebo vůbec stíhány. Jednalo by se o nepřipustnou libovůli, která nemá v zákoně žádnou oporu. Správní orgán má naopak povinnost stíhat všechny přestupky, o kterých se dozví (zásada oficiality). Takovým postupem dochází rovněž k porušování § 2 odst. 4 správního řádu, neboť tak vznikají nedůvodné rozdíly při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů.

53. Dochází též k porušování čl. 37 odst. 1 Listiny: „*Všichni účastníci jsou si v řízení rovni*“. Správní orgán totiž v některých případech určité osoby zvýhodňuje, neboť proti nim bez legitimního důvodu řízení vůbec nezahájí, nebo v něm není aktivní, či jej následně zastaví, ačkoliv pokud by obviněným byl někdo jiný, došlo by zcela jistě k vydání odsuzujícího rozhodnutí.
54. Žalobce rovněž zastává názor, že použitý rychloměr není schopen změřit motocykly, jelikož mají registrační značku zezadu, zatímco rychloměry většinou měří vozidla pouze na příjezdu. Podle názoru žalobce je taková koncepce měření rychlosti nepřipustná, rychlost by měla být měřena tak, aby zasahovala všechny stejně, neboť v opačném případě není dodržen účel měření rychlosti, tj. zvyšování bezpečnosti provozu, neboť motocyklisté si jsou vědomi toho, že jim nemůže být změřena rychlost, což je samozřejmě ještě podporuje v tom, aby rychlostní limit překračovali. Žalobce pak namítal, že je mu známo, že správní orgán ve všech případech požaduje určenou částku ve výši 700 Kč, a lze tak vyloučit, že by správní orgán při výměře určené částky v souladu s § 125h odst. 2 silničního zákona zohledňoval závažnost porušení pravidla provozu. Je tak nutné dovodit, že požadovaná určená částka byla vyměřena nezákonně, neboť správní orgán při její výměře zjevně nezohlednil závažnost konkrétního porušení pravidla provozu, když naprosto ve všech případech požaduje vždy tu stejnou částku. Pro nedodržení postupu dle § 125h silničního zákona nebylo možné následně zahájit řízení dle § 125f silničního zákona, neboť se jedná o podmínku řízení.
55. VI. Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
56. Žalobce a jeho právní zástupce dále kontinuálně zastávají názor, že dřívější úprava účinná do 30. 6. 2007, tj. ust. § 39 odst. 3 písm. d) a e) Směrnice č. 39/2011, Kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu, neměla oporu v zákonech a ústavních zákonech, tedy, že pokud si to právní zástupci a advokáti nepřejí, neměli by být jejich jména a příjmení, včetně sídla, vyvěšována na webu Nejvyššího správního soudu v souvislosti s konkrétní kauzou.
57. Obdobně nepovažuje žalobce a ani jeho právní zástupce za dostatečně ústavně konformní novou právní úpravu, a to Směrnicí č. 3/2017, Kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu, která v ust. § 130 odst. 1 ponechává rozsah anonymizace zveřejňovaného rozhodnutí na závěrečný referát soudce, resp. úvahu soudce bez dostatečně vymezených kritérií a bez zákonné opory pro tuto činnost soudce mající patrně mít charakter výkonu soudcovské činnosti.

58. Právnímu zástupci se jedná o to, aby za situace, že vystupuje v roce 2017 ve stovkách případů před soudy pro věci správního soudnictví, a účastní se osobě jednání zakončenými soudními rozhodnutími, aby z jednoho webu Nejvyššího správního soudu spravovaného veřejnou mocí nebylo dohledatelné, kdy a kde advokát v roce 2017 byl, tj. časový pracovní program advokáta, neboť pokud nejsou rozhodnutí krajských soudů a Nejvyššího správního soudu plně anonymizována, lze z webu Nejvyššího správního soudu dohledat ze strany veřejnosti a orgánů veřejné moci, kdy, tj. jakého data, a kde, tj. v jakém městě, u kterého soudu pro věci správního soudnictví advokát vlastně byl, přičemž takovýto časový přehled pohybu advokáta po České republice je věcí soukromou, která by neměla být zveřejňována.
59. Advokát má rovněž zájem jako soukromoprávní osoba vyvarovat se rizika, aby byl ze strany veřejnosti ztotožňován se svým klientem, jak se někdy u neinformované veřejnosti obecně děje. Předmětem úpravy kancelářského a spisového řádu ostatně ani nemá být publikace rozhodnutí na webu soudu, pokud pro to není zákonný podklad. Žalobce a právní zástupce se dovolávají práva býti zapomenuti a navrhuji, aby na jejich žádost bylo aplikováno nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. 4. 2016, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) přímo použitelné ode dne 25. května 2018, publikováno v Úředním věstníku Evropské unie dne 4. května 2016, svazek 59.
60. Závěrem žaloby navrhoval, aby krajský soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2017, včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 25. 5. 2017 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
61. Zároveň požadoval, aby soud zavázal žalovaného žalobci nahradit vzniklé mu náklady řízení.
62. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Je toho názoru, že jak on, tak i správní orgán I. stupně při svém rozhodování postupovali zcela v souladu s platnou právní úpravou.
63. Žalovaný vycházel ze spisového materiálu, ze kterého vyplývá, že k nehodě nedošlo. Žalobce tuto skutečnost ani v průběhu řízení nenamítal. Chybný je názor žalobce, když se domnívá, že správní orgán musí prokazovat jím tvrzené skutečnosti a verze skutkového děje. Primárně je důkazní břemeno na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby své tvrzení prokázal (srov. § 52 správního řádu). Názor žalobce by v podstatě znamenal, že jakékoli jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím.

64. Ze spisového materiálu také vyplývá, že jednání vykazuje znaky přestupku dle § 125c odst 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
65. Žalovaný odmítá názor, že jeho rozhodnutí je výsledkem mechanického vyplnění vzoru, ale v případě, že zmocněnec účastníka řízení sděluje stále stejné nekontaktní osoby, které již v mnoha rozsudcích Nejvyšší správní soud označil za obstrukční taktiku (s obstrukčními postupy se lze setkat u subjektů nabízejících „pojištění proti pokutám“, kteří jako obecní zmocněnci provozovatelů vozidel sdělují jako řidiče stále se opakující jména osob zemřelých („Označení pana Z. jako řidiče stěžovatelčina vozidla bylo účelovou a zjevnou procesní obstrukcí, nadto je nelze za daných okolností označit jinak než jako hyenismus“), nekontaktních („Účelový postup, když z rozhodovací činnosti je soudu známo, že P. K. v pozici „řidiče“ vystupuje v dalších řízeních, a jedná se přitom o osobu nekontaktní, které se nedaří doručovat“) nebo cizinců a podává blanketní odvolání, mají rozhodnutí žalovaného skutečně dost společných prvků. Tato skutečnost však nic nemění na tom, že žalovaný přezkoumává napadená rozhodnutí v plném rozsahu a v případě pochybení napadené rozhodnutí zruší.
66. Správní orgán se správně nezabýval materiálním znakem přestupku řidiče, jak nastiňuje žalobce, proto předmětem řízení byl správní delikt provozovatele. Jednání, jehož formální znaky jsou označeny za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu (srov. např. rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5As 104/2008-45, publ. pod č. 211/2010 Sb. NSS). Materiální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v podobě zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení. Proto se trestá již samotné překročení maximální povolené rychlosti ohrožující bezpečnost okolních osob, i když zrovna není způsobena žádná nehoda. Proto je na místě trestat i stání na chodníku ohrožující výkon práva chodců pohybovat se po chodníku, i když se zrovna v daném místě a v daný čas nemíjel dětský kočárek s invalidním vozíkem.
67. Umístění značky B20a („40“) vyplývá z oznámení přestupku, z rozhodnutí správního orgánu I. stupně i ze schválení daného úseku Policií ČR, neboť se nachází v blízkosti základní školy.
68. Dále žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně odůvodnil, z jakého důvodu považuje rychloměr za „ATP“, a proč považuje za nadbytečné provést důkazy, které navrhl žalobce.
69. *„Pro posouzení toho, zda se jedná o automatizovaný technický prostředek, je zcela nerozhodné to, že se jedná o rychloměr, který lze používat pouze v souladu s návodem k obsluze (u každého přístroje je nutno při nastavení, resp. uvedení do provozu dbát na dodržení podmínek výrobcem uvedených v návodu k obsluze), a to, že dle záznamu o měření byl předmětný rychloměr nastaven konkrétní osobou, jejíž jméno je v záznamu uvedeno (neboť každý silniční radar někdo musí nastavit bez ohledu na to, zda je*

umístěn na mýtné bráně, pevném, stálém stanovišti u silnice, nebo je umístován ad hoc). Podstatné je pouze to, zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti toho kterého konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy ... Podle názoru zdejšího soudu nelze rozlišovat mezi automatizovanými technickými prostředky na základě toho, zda jsou nastaveny jen jednou a následně se stále nachází na jediném místě, nebo jsou opakovaně nastavovány a umísťovány na rozličných stanovištích. Jediným dělícím kritériem je režim měření, tedy automatický, kdy jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost, a přístroje manuální, kdy výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí obsluha rychloměru ... Zároveň soud nutně musí poukázat na to, že samotný „stativ“, na kterém je radar umístěn, je nepodstatný. Stejný rychloměr typu Ramer AD9 může být umístěn v pevné „budce“ u silnice, na mýtné bráně, na trojnožce, nebo v zavazadlovém prostoru služebního vozidla. Nic z toho ale nevypovídá o tom, jak tento rychloměr měří, a je holým nesmyslem rozlišovat při definici automatizovaného technického prostředku např. mezi stejnými rychloměry typu Ramer AD9 podle toho, jak jsou nainstalovány“.

70. Správní orgán se zabýval splněním podmínky § 79a silničního zákona (viz rozhodnutí správního orgánu I. stupně a Schválení úseků pro měření). Stejně tak je součástí spisu ověřovací list měřidla, ze kterého vyplývá, že v době spáchání přestupku mělo toto měřidlo platné ověření. Ze spisové dokumentace také zcela jasně vyplývá, že zmíněný rychloměr je automatizovaným prostředkem bez obsluhy. Pokud by se žalobce dostavil k provedení dokazování mimo ústní jednání a seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, měl možnost se s těmito dokumenty seznámit. Stejně tak se mohl žalobce prostřednictvím těchto dokumentů seznámit s tím, o jaký typ rychloměru se jedná. Námitka, že rychloměr je automatický technický systém dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii je zcela nedůvodná. Ze spisové dokumentace zcela jasně vyplývá, že zmíněný rychloměr lze využívat v souladu se zněním zákona č. 361/2000 Sb., a to zejména s ustanovením části druhé, článku II, § 79a zákona o silničním provozu. Dle ust. § 79a zákona o silničním provozu není označení začátku a konce měření podmínkou provedení měření.
71. Ve výroku rozhodnutí jsou uvedena všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno o uložení pokuty. Ust. § 125e odst. 2 se týká výběru pokuty, není tedy důvod, aby bylo taktéž uvedeno ve výroku rozhodnutí.
72. Údaje o tom, zda jednání nemělo za následek dopravní nehodu, a jaký typ rychloměru byl užít, není obligatorní náležitostí výroku.
73. Výrok rozhodnutí žalovaný považuje za dostatečně určitý.
74. Povinnost stanovená v ust. § 10 odst. 3 silničního zákona není v rozporu s Ústavou. K tomuto blíže rozsudek NSS ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6As 128/2015-32, z kterého lze usuzovat o konstantním názoru Nejvyššího správního soudu o souladu předmětné úpravy s ústavním pořádkem.

75. Správní orgány aplikují vždy platnou právní úpravu. Zákon č. 250/2016 Sb. není pro pachatele příznivější, což žalovaný dostatečně odůvodnil ve svém rozhodnutí.
76. Žalobní námitku týkající se zahraničních provozovatelů vozidel žalovaný považuje za zcela účelovou. Správní orgány projednávají z moci úřední všechny přestupky, o kterých se dozví. Navíc předmětem tohoto řízení jsou pouze výše uvedené správní delikty, námitky ohledně jakýchkoliv dalších řízení jsou nedůvodné.
77. Posouzení požadavku souvisejícího s publikací rozhodnutí ponechává žalovaný na krajském soudu.
78. Z připojených správních spisů soud zjistil pro rozhodnutí ve věci tyto podstatné skutečnosti.
79. Dne 17. 9. 2016 oznamuje Městská policie Mikulov Městskému úřadu Mikulov, odbor organizační a vnitřních věcí přestupek neznámého pachatele spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci – číslo snímku 32275 z radarového zařízení R10/13/0043. Automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, při dohledu nad bezpečnostní provozu na pozemních komunikacích Městskou policií Mikulov bylo zjištěno, že dne 16. 9. 2016 v 09:13 hod. na ul. Valtická 3 v obci Mikulov, blíže neustanovený řidič vozidla r. z. překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, kdy v místě, kde je dopravní značkou B20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ dovolená rychlost 40 km/h – 1, jel rychlostí 55 km/h, resp. 52 km/h (dle toleranční odchylky měření ± 3 km/h, viz evropská směrnice č. 75/443/EHS a zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii).
80. Měření rychlosti jízdy výše uvedeného vozidla bylo provedeno přístrojem R10, výrobní číslo 13/0043, který pracuje v automatizovaném režimu bez obsluhy. Měřicí zařízení mělo v době zjištění přestupku platné ověření, nastavení parametrů měřicího zařízení bylo provedeno proškolenými strážníky městské policie dle návodu k obsluze. Stacionární radar je umístěn v souladu s ust. § 79a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o silničním provozu“. Jedná se o stanoviště schválené Policií ČR. Součástí oznámení přestupku je snímek z radarového zařízení a detail registrační značky změřeného vozidla.
81. Součástí oznámení je skutečně snímek radarového zařízení, na němž je zachyceno v měřeném úseku vozidlo registrační značky, kdy tato registrační značka je viditelná, je uveden den i hodina měření.
82. Dne 23. 2. 2017 oznamuje MěÚ Mikulov žalobce zahájení správního řízení ve věci správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 silničního zákona spáchaného v souvislosti s provozem motorového vozidla, reg. zn., se kterým nebyly dne 16. 9. 2016 v cca 09:13 hod. v obci Mikulov na ul. Valtická 3 (uvedeno GPS délka i GPS šířka, tak jak byla uvedena na snímku z měřicího zařízení) při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních

komunikacích stanovená uvedeným zákonem. MP Mikulov oznámila, že dne 16. 9. 2016 v cca 09:13 hod. v obci Mikulov na ul. Valtická č. 3 byla automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích naměřena rychlost vozidla, jehož je žalobce dle registru vozidel provozovatelem, rychlost 52 km/h (po odečtu tolerance měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h) v místě, kde je dopravní značkou B20a „Nejvyšší dovolená rychlost 40 km/h. Výše popsané jednání vykazuje znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu tím, že byla překročena nejvyšší dovolená rychlost stanovená dopravním značením v obci o méně než 20 km/h – 1. Správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

83. Zároveň s tímto oznámením byl žalobce předvolán k nařízenému ústnímu jednání na den 21. 3. 2017.
84. Součástí správního spisu je výpis z evidence vozidel, karta vozidla X, z něhož se zjišťuje, že provozovatelem tohoto vozidla je žalobce.
85. Dále je součástí spisu ověřovací list č. 268/15 silničního radarového rychloměru RAMER 10T, jímž bylo měření prováděno. Bylo zjištěno, že se jedná o platné měřidlo, konec platnosti ověření je 18. 11. 2016.
86. Dále je součástí spisu prohlášení výrobce RAMET a. s., Letecká 1110, Kunovice, v němž uvedeno, že z hlediska metrologie nelze rozlišovat silniční rychloměry na automatické a neautomatické. Definice z OOP č. rozlišuje pouze ruční a automatický provozní režim. Proces měření je zařízením prováděn zcela automaticky a obsluha po zapnutí měření nemůže do tohoto procesu zasáhnout. Když obsluha měří silničním rychloměrem RAMER č. AD9 (za použití radarové antény), jde o měření automatizovaným technickým prostředkem, obsluha může být přítomná (pokud jde o verzi C nebo T), ale do procesu měření nezasahuje a nevybírá si konkrétní vozidla. Radarová anténa ozařuje určitý prostor a radar měří vše, co tímto prostorem projede. Pokud projede vozidlo nad nastaveným limitem, radar provede o této skutečnosti záznam. Dle vyjádření Ministerstva dopravy ze dne 9. 3. 2016, které má výrobce k dispozici, lze měřiče rychlosti RAMER považovat za automatické technické prostředky bez obsluhy, jelikož měřiče měří samočinně a pro fungování vyžadují pouze úvodní zapnutí, popř. nastavení základních parametrů. Samotná jejich činnost není policisty ovlivňována.
87. Dále se ve spise nachází sdělení, kdy Policie ČR oznamuje Městu Mikulov – že v souladu s ust. § 79a zákona č. 361/2000 Sb. je mimo jiné místo pro měření rychlosti Městskou policií Mikulov určena komunikace na ulici Valtická v blízkosti základní školy.
88. Dne 19. 9. 2016 vyzval MěÚ Mikulov žalobce k uhrazení částky 700 Kč, jako částky určené podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž ve výzvě bylo

popsáno přestupkové jednání řidiče vozidla, jehož se měl řidič vozidla, jehož je žalobce provozovatelem, dopustit 16. 9. 2016 v 09:13 hod. (překročení stanovené rychlosti) a dále uvedeno, že v době splatnosti určené částky má podle § 125h možnost oznámit uvedenému správnímu orgánu data osoby, která v rozhodnou dobu a místě žalobcem provozované vozidlo skutečně řídila.

89. Na tuto výzvu žalobce sdělil, že v uvedený den měl vozidlo zapůjčené pan W. S. a uvedeno datum narození i trvalé bydliště, doručovací adresa Jmenovanému W. S. bylo zasláno 16. 11. 2016 předvolání k podání vysvětlení, bylo doručeno fikcí (obálka pak byla vložena do schránky) a jmenovaný byl předvolán na den 7. 12. 2016.
90. Dne 9. 12. 2016 od jmenovaného W. S. došlo MěÚ Mikulov sdělení, že se nemůže dostavit za účelem podání vysvětlení, sdělil, že k předvolání se dostal až dne 8. 12., neboť sousedka mu vybrala schránku, aniž by ho upozornila na uvedený dopis, a proto konání ústního vysvětlení zmeškal. Dále sdělil, že následující měsíc je s rodinou v jeho trvalém bydlišti, a tedy se z výše uvedených důvodů omlouvá.
91. Dne 23. 2. 2017 vydal MěÚ Mikulov Usnesení o odložení věci, kdy odkládá přestupkovou věc dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona: Důvodem pro odložení věci je skutečnost, že správní orgán správní delikt podle § 125f odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. projedná, pokud učinil nezbytné kroky pro zjištění pachatele přestupku a ne zahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Uvedeno, že MěÚ Mikulov věc odložil, neboť nezjistil do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
92. Téhož dne oznámil MěÚ Mikulov žalobci zahájení správního řízení správního deliktu provozovatele vozidla s možností vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí a vyrozumění o provedení důkazů mimo ústní jednání, kdy v souladu s ust. § 51 odst. 2 správního řádu byl vyrozuměn o tom, že v uvedené věci budou prováděny důkazy mimo ústní jednání (provedení důkazů listinami obsaženými ve spise), a to dne 21. 3. 2017 v 09:00 hod. na MěÚ Mikulov. K provedení důkazů mimo ústní jednání se žalobce nedostavil, byly konstatovány podklady pro vydání rozhodnutí.
93. Dne 25. 5. 2017 vydal MěÚ Mikulov rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla (žalobce), kdy ve výroku uvedl, že žalobce se dopustil správního deliktu tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky (dle centrálního registru vozidel provozovatel vozidla r. z. od 16. 7. 2013) v rozporu s ust. § 10 zákona č. 361/2000 Sb. nezajistil, aby dne 16. 9. 2016 v cca 09:13 hod. v obci Mikulov na ul. Valtická 3 (GPS délka 016°38'36.834"E) (GPS šířka 48°48'05.573"N) při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

94. V daném případě byla s vozidlem registrační značky X při řízení překročena nejvyšší dovolená rychlost. Dosud nezjištěný řidič dne 16. 9. 2016 v cca 09:13 hod. v obci Mikulov na ulici Valtická 3 (GPS délka 016°38'36.834"E) (GPS šířka 48°48'05.573"N) (v úseku označeném svislou dopravní značkou „B20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ – v daném případě byla nejvyšší dovolená rychlost v kilometrech za hodinu na značce vyjádřena číslem 40 km/h), se neřídil tímto dopravním značením, když jel s mot. vozidlem registrační značky rychlostí 52 km/h (po odečtu tolerance měřicího zařízení ± 3 km/h), čímž překročil nejvyšší zde dovolenou rychlost o 12 km/h.
95. Porušení pravidel ve shora uvedené době a předmětném místě bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
96. Výše popsané jednání tak vykazuje znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
97. Tímto provozovatel spáchal správní delikt podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., zákona o silničním provozu porušením ust. § 10 odst. 3 uvedeného zákona, za což se mu dle ust. § 125f odst. 3 citovaného zákona za použití ust. § 125c odst. 5 téhož zákona ukládá pokuta ve výši 1.500 Kč, dále byl zavázán k povinnosti nahradit náklady řízení v paušální částce 1.000 Kč, vše do 30 dnů od právní moci rozsudku.
98. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, prostřednictvím zmocněnce, jemuž udělil plnou moc dne 1. 6. 2017, a to (Asociace pro poskytování právní ochrany z. s., Olomouc). Jednalo se pouze o odvolání blanketní, v němž uvedeno pouze, že se žalobce odvolává proti rozhodnutí správního orgánu, číslo jednací MUMI 17017743. Poté byl poté MěÚ Mikulov vyzván k odstranění vad podání – odvolání, přičemž byl vyzván, aby uvedl, v jakém rozsahu napadá rozhodnutí, konkrétní výhrady, v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo a byla mu stanovena lhůta k doplnění odvolání do 5 dnů od obdržení výzvy.
99. Na tuto výzvu žalobce ani jeho zmocněnec žádným způsobem nereagovali, odvolání tedy doplněno nebylo a 25. 9. 2017 pak žalovaný vydal rozhodnutí, jež je předmětem nynějšího soudního přezkumu, a kdy žalovaný rozhodl tak, že dle ust. § 90 odst. 5 správní řád se odvolání žalobce zamítá a napadené rozhodnutí MěÚ Mikulov z 25. 5. 2017 se potvrzuje.
100. **Posouzení věci krajským soudem.**
101. **Žaloba není důvodná.**
102. Krajský soud dospěl k závěru, že skutkový stav byl zjištěn řádně, rozhodnutí správních orgánů bylo řádně a srozumitelně odůvodněno v souladu s příslušnou zákonnou úpravou.

103. Podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., ve znění účinném do 30. 6. 2017 právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
104. Podle odst. 2 § 125f právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud
105. a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,
106. b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona,
107. c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.
108. Podle § 125f odst. 3 za správní delikt podle odst. 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, pokuta však nepřevyší 10.000 Kč.
109. Podle odst. 5 § 125f provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích
110. a) vozidlo, jehož je provozovatelem, bylo odcizeno, nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo
111. b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.
112. Krajský soud v Brně nesouhlasí s žalobcem v tom, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když z něhož nevyplývá, jak správní orgán hodnotil jednotlivé důkazy, ani nepopsal, jak které skutečnosti zjistil (z jakých podkladů), když se dle žalobce jedná pouze o tzv. „šablonovité rozhodnutí“, tedy pouze vyplněnou šablonu, kdy podmínky ust. § 68 odst. 3 správní řád nebyly v odůvodnění rozhodnutí rozebrány a zhodnoceny.
113. Tuto skutečnost ale soud za důvodnou nepokládá. Z důkazů založených ve správním spise zcela jednoznačně vyplývá, že porušení pravidel silničního provozu bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku, což je zřejmé z Oznámení přestupku Městskou policií Mikulov, včetně přiložené výstupní fotografie z měřicího zařízení, kdy je jednoznačné, že přestupku se dopustil

nezjištěný řidič, když provozovatelem vozidla je žalobce (toto zjištěno z karty vozidla X, kopie založena ve správním spise), a tento ani nenamítal opak. Došlo k překročení povolené rychlosti v daném místě (rychlost omezena na 40 km/h v důsledku blízkosti základní školy). Z oznámení, včetně výstupní fotografie vyplývá, že v uvedeném místě na ulici Valtická 3 dne 16. 9. 2016 v 09:13 hod. (uvedena GPS šířka i délka - vyplývá z výstupní fotografie) byla naměřena rychlost 55 km/hod., po odpočtu toleranční odchylky ± 3 km/h se jedná o rychlost 52 km/h. Dále z tohoto podkladu (oznámení) bylo zjištěno, že měření bylo provedeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, dále že měření probíhalo v úseku, který byl určen Policií ČR pro měření rychlosti Městskou policií Mikulov v souladu s ust. § 79a silničního zákona, o čemž je založen důkaz ve správním spise, měření rychlosti bylo provedeno ověřeným rychloměrem (viz ověřovací list č. 268/15) a ze silničního zákona nevyplývá, že měřený úsek by musel být označen dopravní značkou, z níž by vyplývalo, že v uvedeném úseku je povoleno měření rychlosti.

114. Soud uzavírá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani napadené rozhodnutí žalovaného netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Výrok prvoinstančního rozhodnutí je dostatečným způsobem vymezen a vymezuje tedy, o jaké porušení povinnosti řidiče žalobcem provozovaného vozidla se v dané věci jednalo, bylo dostatečně specifikováno, v čem konkrétně spočívalo protiprávní jednání provozovatele vozidla ve smyslu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, které nezajistil. Prvoinstanční rozhodnutí je rozhodnutí o správním deliktu žalobce jako provozovatele vozidla, nikoliv rozhodnutím o přestupku, kterého by se sám jako řidič dopustil. Z tohoto důvodu správní orgán své odůvodnění koncentruje směrem k naplnění podmínek objektivní odpovědnosti provozovatele ve smyslu § 125f zákona o silničním provozu, nikoliv prokazování zavinění žalobce za spáchání přestupku. Objektivní odpovědnost zavinění nevyžaduje. Podle názoru krajského soudu prvoinstanční rozhodnutí splňuje náležitosti, které na písemné vyhotovení rozhodnutí správních orgánů klade správní řád a spáchaný přestupek, který je východiskem pro následnou objektivní odpovědnost žalobce jako provozovatele vozidla, byl popsán dostatečně určitým způsobem tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným přestupkem. Je určen místem, časem, způsobem spáchání, jakož i právní kvalifikací a soud neshledává na takové identifikaci ničeho, co by navazující rozhodnutí žalovaného mělo činit nesrozumitelným nebo nepřezkoumatelným. Podle § 10 odst. 3 silničního zákona provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
115. Je věci provozovatele, jakým způsobem řidiče vozidla poučí o dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích.
116. Soud znovu zdůrazňuje, že se jedná v tomto případě o objektivní odpovědnost.
117. Rozhodně nemůže soud souhlasit s tím, že by rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo rozhodnutím, které trpí šablonovitostí a nevypovídá se řádně se

zjištěným skutkovým stavem a věc správně právně neposuzuje. Soud uvádí, že zcela jednoznačně za správní delikt dle silničního zákona neodpovídá provozovatel ve dvou případech, jež jsou uvedeny v ust. § 125f odst. 5 písm. a) nebo b). Ani jedna z těchto podmínek v uvedeném zákonném ustanovení však v případě žalobce nebyla splněna.

118. Dále pak bylo prokázáno, že prvoinstanční správní orgán učinil všechny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, a proto věc, jak ze správního spisu vyplývá, odložil. V tomto směru soud poukazuje na to, že provozovatel vozidla (žalobce) sice sdělil jméno, příjmení, adresu trvalého pobytu (Polsko) i doručovací adresu na území ČR řidiče vozidla, jehož je žalobce provozovatelem v den, kdy mělo k přestupkovému jednání ze strany řidiče dojít.
119. Soud však souhlasí se zjištěním správních orgánů, že se jednalo pouze o osobu, která je uvedena účelově. Orgánům v případě správních deliktů (nyní přestupků) provozovatelů vozidel je známo, že provozovatelé u řidičů, kteří se měli dopustit přestupkových jednání, uvádějí adresu trvalého pobytu v zahraničí a doručovací adresu v České republice. Těmto se však nedá jinak doručit než fikcí a poté vhozením zásilky do schránky, uvedené osoby se obvykle ke spáchání dopravního přestupku přiznávají, k podání vysvětlení ke správnímu orgánu se však nikdy nedostaví a celá tato situace dle názoru správních orgánů, ale také krajského soudu, má vést k tomu, aby za takového jednání nebyl nikdo potrestán a má za to, že zcela jednoznačně se jedná o takovýto případ i v této konkrétní projednávané věci (viz doručování řidiči W. S. – doručenka ve správním spise, omluva z nedostavení se k podání vysvětlení). Proto ze stejných důvodů, o nichž soud hovoří, a které jsou mu známy z jeho rozhodovací činnosti i v jiných případech, pokládá za správné, že řízení proti „neznámému řidiči“ bylo odloženo, aniž by bylo zahájení řízení o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu a dalším úkonem, který bezprostředně na to správní orgán učinil, bylo Oznámení o zahájení správního řízení správního deliktu provozovatele a další úkony, které pak vyústily k vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 25. 5. 2017.
120. V daném případě nelze tedy dojít k závěru, že by správní orgán neměl zájem zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení vůči určité konkrétní osobě, která se měla přestupkového jednání spočívajícího v překročení rychlosti dopustit.
121. O tom, že bylo měřeno rychloměrem, který byl ustanoven v souladu s návodem k obsluze, že se jednalo o rychloměr, který byl v pořádku, neboť byl ověřen, že se jednalo také o měření automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, není nejmenší pochybnost, neboť toto vyplývá ze správního spisu správního orgánu I. stupně. Stejně tak soud nepokládá za vadný výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť názor soudu i žalovaného je ten, že výroková část rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti uvedené v § 68 odst. 2 správní řád (ve výrokové části se uvede řešení otázky, které je předmětem řízení, právní ustanovení, podle něj bylo rozhodováno a označení účastníků podle § 27

odst. 1). Výrok rozhodnutí správního orgánu neuvádí ostatních skutečností, které označuje žalobce v žalobě. Dle názoru soudu je nadbytečné ve výroku rozhodnutí uvádět, námitka tedy důvodná není.

122. Další námitka žalobce týkající se protiústavnosti napadeného rozhodnutí.
123. V předcházejících rozhodnutích soud odkazoval obsáhle k této námitce na podrobnou argumentaci Nejvyššího správního soudu v rozsudcích ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6As 73/2016-40 a ze dne 23. 6. 2016, č. j. 6As 128/2015-32. V mezidobí však došlo k vyhlášení nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018 ve věci Pl. ÚS 15/16, který se podrobně zabýval souladem ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem ČR. V citovaném nálezu, který je v plném znění dostupný na stránkách www.usoud.cz, Ústavní soud neshledal nesoulad napadených ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, rozhodl podle § 70 odst. 2 zákona o Ústavním soudu o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Zdejší soud v podrobnostech odkazuje na podrobné odůvodnění citovaného nálezu, ve kterém se Ústavní soud zabýval všemi i žalobcem vznesenými otázkami s tím, že nezbyvá než konstatovat, že ani tato námitka důvodná není.
124. Další žalobní námitka se týkala diskriminace českých provozovatelů vozidel oproti provozovatelům vozidel ze zahraničí.
125. Soud se ani s touto žalobní námitkou neztotožňuje, svou námitku žalobce naprosto ničím nedoložil a soud tedy uvěřil tvrzení žalovaného, že správní orgány projednávají přestupky či správní delikty všech řidičů či provozovatelů motorových vozidel, o nichž se dozví. Není důvod, aby postupovaly tak, že budou trestat pouze české řidiče či provozovatele.
126. Tato námitka je také nedůvodná.
127. Pokud jde pak o námitku týkající se nesouhlasu žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu NSS, v tomto směru soud odkazuje na to, že tato námitka je nesměřuje proti zveřejňování údajů krajským soudem.
128. Žádná z žalobních námitek není důvodná, a proto soud žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
129. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu nebyly přiznány, žalovanému kromě běžné úřední činnosti náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 4. července 2018

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně